

[Erik Eriksen.]

blot i enkelte Tilfælde er i Stand til at hindre, at man naar det bedst mulige Resultat for de unge selv.

Ændringsforslag Nr. 21 angaar Arbejdslønnen, og om denne i det hele taget vil jeg gerne sige, at det, mit Parti har ønsket at fastslaa, er, at den Løn, der skal betales for Arbejdet, skal være saadan, at det er fordelagtigt for vedkommende at være beskæftiget ved disse Foranstaltninger fremfor at skulle gaa ledig og oppebære Understøttelse, men at det stadig skal og bør være af væsentlig økonomisk Interesse for Deltagerne i disse Foranstaltninger at søge Beskæftigelse ved andet Arbejde, herunder ogsaa Landbrugsarbejde. For det staaer nemlig fast, at hvis den Grænse overskrides, er vi ude i det absolut meningsløse.

Forleden Dag vedtog Rigsdagen en Lov vedrørende Slagterikonflikten, og den højtærede Statsminister understregede gentagne Gange den uhyre store Betydning, Landbrugseksporten, og det vil sige Landbruget som Erhverv, havde for hele Samfundets Økonomi og Bæreevne. Derfor beklager jeg i allerhøjeste Grad, at ikke blot Regeringspartierne, men ogsaa Det konservative Folkeparti har accepteret de Tariflønninger, som lovfæstes i § 11. Ved at acceptere disse Tariffer, som ikke staaer i noget rimeligt Forhold til det, Landbrugets Indtjeningsmuligheder i Dag betinger, har de Konservative indtaget en Stilling, som er Udtryk for grumme liden Forstaaelse af dette Erhvervs Vanskeligheder og øjeblikkelige Stilling i det hele taget, og det er en fattig Trøst, at man ganske vist beder om Forladelse for det i Betænkningen.

Det er for øvrigt en meget interessant Betænkning, det ærede Parti har afgivet. Den er et eneste stort Angreb paa Regeringen og dens Politik, og paa væsentlige Punkter argumenterer den endogsaa mod selve Forslaget. Betænknelighed er dænet paa Betænknelighed, og saa ender det med, at man trods alt tiltræder det hele. Det blev den lange Betænkningens korte Mening.

Med Hensyn til Løn til Deltagerne i Ungdomsforanstaltningerne kan jeg ikke se, at den af de Konservative opnaaede Ændring forrykker noget væsentligt i Ministerens oprindelige Forslag; jeg tror, at praktisk talt vil det i det store og hele blive,

som det er foreslaaet af Ministeren. Jeg frygter for, at det med disse Lønsatser vil vise sig, at svage Karakterer foretrækker disse Kursus med 30 Timers ugentligt Arbejde til den Løn, her er Tale om, plus Undervisning og Sport. Der er i høj Grad Grund til at frygte dette. — Hvad derimod angaar Ændringsforslag Nr. 23 om Opsparing af en Del af Arbejdsvederlaget, kan ogsaa mit Parti hilse dette med Glæde og tiltræde det.

Under Ændringsforslag Nr. 25 foreslaar Venstremindretallet at lade § 10 udgaa. Det er den Paragraf, som giver de unge arbejdsløse, der har deltaget i en Ungdomsforanstaltning, en Fortrinsret til Deltagelse i andre Nødhjælpsarbejder. For det første er Paragraffen Udtryk for, at man ikke rigtig tror paa Ungdomsforanstaltningernes Værdi — det er en Sag for sig, det skal jeg lade ligge. Men fra vor Side kan vi ikke billige, at man flytter Arbejdsløshedsproblemet fra de unge over paa Familieforsørgerne. Værdien deraf vil i hvert Tilfælde være problematisk, og derfor er det, vi foreslaar denne Paragraf strøget.

Jeg sagde før, at Lovforslagets Afsnit om Ungdomsforanstaltningerne var Forslagets bedste, og at der i dette Afsnit var Forbedringer sammenlignet med den hidtidige Lovgivning paa dette Omraade. Jeg vil derfor gerne tilføje, at Ungdomsarbejdsløsheden er jo et særligt Problem og et meget sørgeligt Problem, idet jeg vil fastslaa, at det gælder for den alt overvejende Del af Storbyens unge arbejdsløse, at disse unge selv er uden Skyld i, at de gaar ledige. De er drevet ud i Arbejdsløsheden af Grunde, som de ingen Indflydelse har paa, og hvad denne Lediggang i de ganske unge Aar fører til, behøver jeg slet ikke at komme ind paa. Derfor er det ogsaa, Ministeren gennem sit Forslag siger til disse unge: I den og den Alder, under de og de Forhold skal I deltage i det Lejrarbejde, som her etableres. I skal lære at arbejde, siger Ministeren, og I skal det for jeres egen Skyld. Jeg kan fuldstændig slutte mig til den Betragtning, men — der er et „men“. Og dette „men“ peger jeg paa, idet jeg henleder Opmærksomheden paa vort Ændringsforslag Nr. 30, som gaar ud paa at indsætte en ny Paragraf i Forslaget, en Paragraf, der simpelt hen siger: